

hvad der er rigtigt, enten at modtage Forslaget, som det foreligger, eller at beholde det, vi have. Det er en Njendsgjerning, som er bleven mig klar baade under Sagens første Behandling og idag, at de ærede Talere, som tale imod hele Sagen, ikke gaae ud paa at vise, hvorfra vi skulle finde noget bedre, men kun anvende af deres Skarpsindighed paa at paavise Manglerne i det foreliggende Udkast, medens de samme Herrer ikke tidligere have raft Haanden til at skaffe noget Bedre (Stemmer: Jo!). Jeg siger ikke for meget, naar jeg siger — jeg tænker et Aarstid tilbage — at de Herrer eller deres Parti — for at anvende et Ord, som nhlig er brugt — forholdt sig tause, passive og rolige uden at give Bidrag til Forbedring. Deres Modstandere stode og sagde: Kom, lad os komme hinanden imøde — og jeg for mit Bedkommende var villig til at være imødefommende —, men man saae ingen Haand udraaft fra den anden Side. Naar det nu siges, at Udkastet er mangelfuldt og derfor skal ud af Verden, da erklærer jeg, at kun Den kan sige det med Rette, som mener, at det, at beholde de to Forsatninger, er bedre! Det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) fremsatte før en Bemærkning, der, saavidt jeg kunde skjønne, var henvendt til mig, og dette er Grunden til, at jeg forlangte Ordet. Hans Bemærkning var, saavidt jeg forstod, foranlediget ved et Ord, som jeg udtalte her i Øverdags. Jeg udtalte da, at, saavidt jeg kunde skjønne, vilde de 19 af hver 20 sige: Lad os dog see at komme tilende med den hele Forsatningsstrid jo før jo hellere, thi det nyter dog ikke at fortsætte denne Strid; men den ærede Taler brugte ikke mine Ord paa den Maade, de vare sagte; thi han sagde, at det var blevet hirtret, at der var 19 af 20, der ikke vilde knurre mod det foreliggende Forslag. Det er den Feil, man begaaer, at man kun paaviser Mangler. Jeg indrømmer, at Forslaget ikke behager mig, men det behager mig langt mere end de, vi have for Diebliffet, nemlig Sunigrundloven plus Forsatningen af 18de November 1863. Dette er den sande Tilstand; det have vi, og vi kunne ikke komme af med det uden Forlig. Dette Forlig er opnaaet, selv om det er magert, og det er ikke

heldigt — om Berettigelsen til at gjøre det taler jeg ikke — nu, da den 11te Time snart vinder op for os, da at forfaste det uden at give en Anthynding af, hvad der skal staae paa det Nædrevnes Plads. Den sønderlemmede Sunigrundlov skal blive staaende, og den sønderlemmede Grundlov af 18de November 1863 skal ligeledes blive staaende; dette er ikke meget lysteligt at see til. Jeg gjentager, hvad jeg tidligere har sagt, at naar det danske Folk, uden Agitation og uden Paavirning fra den ene eller den anden Side, bliver spurgt, om det hellere vil modtage Udkastet end forfaste det i sidste Diebliff, er jeg overbevist om, at den langt overveiende Deel vil modtage det. — Der er endnu en Ting, jeg skal bemærke. Ogsaa for mig er Landstinget Knudepunktet, og det behager mig ikke, men jeg troer, at det kan gaae. Ibelig vil Landstinget være Gjenstand for Kritik; men jeg skal sige, at efter den Erfaring, jeg har, saavel fra denne Sal som udenfra, er der netop fra den samme Kant, som nu saameget kaster Brag paa det her foreslaaede Landsthing og løfter Nigsdagens Landsthing saa høit, tidligere omtrent ligesaameget kastet Brag paa det Landsthing, som de nu synes at gjøre til deres Kjeledægge. Det er skeet, saavel i Skrift som i Tale, det være sig med Rette eller Urette, men saavel Nigsdagstidenden som vore Journaler skulle vise, det er sandt, og det er kommet fra samme Side, — naar der er Tale om Sider her i Salen, — som nu søger at løfte Nigsdagens Landsthing til Skjerne. Naar der tales om, hvorvidt den foreliggende Forsatning vil stifte Ro i Landet eller ikke, skal jeg erklære, at jeg holder mig overbevist om, at der vil komme Ro, naar Vælger bliver Vælger, og Borger bliver Borger, og ikke selvbestalte og selvvalgte Folkeførere, Folkeledere og Folkeførere udsaae Tvedragtens Sæd i Landet og søge ved allehaande sande og usande Gjøglerier at foregjøgle Folket, at der er Fare paa Færde. Det er dette, som altid staaer for mig. Det kan være ubehageligt at sige det, og jeg skulde heller ikke have sagt det, naar der ikke var faldet saa stærke Ord her i Salen idag, men det er min Overbeviisning, og Manges Overbeviisning med mig, og jeg tør sige, at det